

Sõna

Issanda kuningriik ei hukku ja tema valitsus ei lõpe. Tn 6:27

Mõte

Novembrikuu juhtsõna tuleb meile Taanieli raamatust. November – see on looduse raugemise ja uinumise kuu.

Kuid sel kuul tähistame ka mitmeid tähtpäevi.

November algab hingedeajaga. 25.

november on kadripäev, mil tähistame sümboliseerivalt meie kiriku aastapäeva. Kuu lõpupoole on kirikuaasta viimane pühapäev:

Kuningas Kristuse püha ja surnute mälestuspäev. Selle aasta november lõpeb juba adventiaja algusega.

Siin ilmas pole midagi igavest, ka mitte tähed taevas. Mis jääb, kui kõik kaob ja vaob? „Minule on antud kõik meelevald taevas ja maa peal,“ ütleb Inimesepoeg Kristus. Tema kuningriik on üle aegade ja ajastute.

Palve

Issand Kristus! Soojenda Sina meie hingi ja tervenda meie keha! Aamen

NB! Muudatus Lasteringi aegades.

Koguduse Lasteringi kokkusaamised üle pühapäeva kell 11 leerimajas.

Järgmine tund 22. novembril!

Olge terved!

Soovivad Lasteringi õpetajad

Sügise.

Igav liiv ja tühi väli,
taevas pilvine;
jõuan tulles metsa äärde,
tuleb nõmmetee.

Männi roheline sammet,
üksik metsatee:
pedak heleroheline,
kask kuld kollane:

Pedak heleroheline,
kask kuld kollane!
Nõmm on sügisele
langend kaenlasse.

Juhan Liiv

Elu(Usu) alus.

Selle sügise leerikooliga oleme jõudnud poole peale. Leerikoolis õpime usku tundma. Usk on iseendast just see, mis elujõudu annab ja on sel moel elu aluseks. Samas on leer ikka vaid sissejuhatus.

Leerigrupis on praegu neli meest ja üks naine - „mehine“ leer! Koguduse õpetaja Meelis-Lauri innustab ikka küsimusi esitama. Millal siis veel, kui mitte leerikooli ajal on kõikvõimalikel usualastel küsimustel oma kindel koht. „Ma pole muidugi mingi kõikteadja,“ ütleb koguduse õpetaja. „Kuid küsimused on visad tulema. Võibolla selle pärast, et kõik on nii uus.“ Igale leeritunnile järgneb Taizé-palvus leerimajas. „Usk on midagi praktilist. Ainult jutust ei piisa!“ selgitab Meelis-Lauri. „Näiteks palve. Loomulikult tuleb sellestki rääkida, aga kui seda ei tehta, siis jääb kõik poolikuks.“ Sama mõttega on leerilastele oluline ka pühapäevastel jumalateenistustel osalemine. Ristimine ja leeripüha tuleb jõulu paiku. Jälgige teateid!

Piiblivõti

Vana Testamendi olulisemad isikud

Eelija (2.osa)

Siegfried Johannes Aaslava, eesti teoloog ja kristliku arheoloogia kabineti asja-ajaja, uuris aastatel 1922-1927 prohvet Eelija lugusid. Sarja teises osas käsitlemegi tema mõtteid sellest huvitava elukäiguga prohvetist.

Aaslava pidas Eelijat Vana Testamendi tähtsamaks isikuks ja mõtlejaks. Eriti tõi Aaslava oma uurimuses välja, et Eelija oli ainuke prohvet, kes tulise vankriga üles taevasse võeti. 1926 aastal, seminaris peetud loengul, ütles ta: „Kui me nüüd vaatame Esimese Kuningate raamatut tervikuna, siis võib meile selgesti see mulje jääda, et prohvet Eelija üks ütlemata julge mees oli, kelle kaudu kõneles Issand ise oma rahvale. Meie ei pea seetõttu mitte teda laitma, et ta ennustused kõrvetasid inimesi nagu tuli ning läksid täide omal ajal.“

Järgnevalt mõned tähelepanekud Aaslava uurimusest:

Kristlikus mütoloogias on Eelijat alati kujutatud äikese- või tulevankril. Äikse ennustajana kummardati teda näiteks mordva rahvausundis.

Eesti rahva vanas traditsioonis on prohvetile pühendatud eelijapäev, mis on 20. juulil ja tähistab seda, et suvi on keskpäika jõudnud.

Järgneb...

UUS JÄRJEJUTT

Karin Kristel Hansson

PIHLAKA VÄRVIDE AEG

I OSA

Kell lähenes kaheteistkümnele öösel kui Joonas Pihlakas kodutalu tuttavast väravast sisse astus. Poiss avas ettevaatlikult välisukse ja astus pisikesse, kuid hubasesse kööki. Ta pani tule põlema ja tahtis juba teisele korrusele minna, kui nägi isa laua taga istumas. Joonas tardus paigale. Midagi head tal oodata ei olnud. Poiss vaatas isale otsa ja sel hetkel tundus isa talle ääretult vanana.

„Ah, siis, et nüüd sellisel kellaajal mõistsid koju tulla. Kus sa olid? Vanaisa pidi sinu pärast muretsedes enne voodisse heitmist südametilkku võtma.“

„Isa, ära hakka jälle peale! Sõpradega olin. Toitsi mootoratast putitasime. Tohin ma nüüd üles minna? Olen hirmus väsinud.“

„Ei. Istu. Räägime.“

Poiss sättis tagumiku taburetiotsale nagu kavatses ta sealt kohe jälle üles tõusta. Isa hääletoon ei meeldinud talle põrmugi.

„Poiss, mis peab sinust nii saama? Koolis sa enam ei käi, peaksid hakkama endale tööd vaatama.“

„No paps, noh, nagu siin Nõgesnõmmel neid töökohti nagu ubinad puu otsas kasvaks, ehh?“ Joonas lõi laisalt käega. Isa jätkas: „Aga mine siis linna, äkki sealt leiab midagi. Ma ei usu, et see olukord nüüd nii lootusetu on. Oled küllalt hänginud nende semudega, peaaegu kogu suve. Nüüd peaksid ka enda, minu ja vanaisa peale mõtlema hakkama. Su õnnis ema, keeraks mitu korda hauas ringi, kui ta teaks, millega sa siin praegu tegeled. Mõtle nüüd ka natuke, enne kui mulle vastu vaidlema hakkad.“

„Ja millega ma siis nii väga tegelengi? Veedan vaid sõpradega aega ja kõik.“ Poiss tahtis isale veel midagi vastata, kui ootamatult ta pilk tuhmistus ja vasakut näopoolt haarasid tugevad tõmblused. Isa kargas püsti ja püüdis poja kinni, et ta põrandale küljeli panna. Nüüd läbisid krambihood juba kogu keha ning korraga oli kõik möödas. Isa aitas poisi ülemise korruse magamistuppa ja pani ta ettevaatlikult voodile. Joonas uinus kohe. Siis läks isa Vahur uuesti alla kööki ja nägi, et vanaisa Eedigi oli üles tõusnud. Vanamees oli pikas hommikumantlis ja toatuhvlites ning keetis endale pliidi juures kuuma piima.

„Ah, et poiss jõudis ikka koju? Kus ta siis kooserdas nii kaua?“ küsis vanaisa.

„Olid Toivo juures mootoratast parandanud ja tal oli krambihoog jälle. Mina mitte ei jõua teda valvata.“

„Ehh, sa ei peagi seda tegema. Ta ju ikka võtab neid tablette ka? Suur mees juba, küllap mõistab isegi, kuidas end hoida.“ Vanaisa kallast tassi piima täis ja istus köögilaua äärde. Joonase kodust eemalviibimise ei olnud ta sõba silmale saanud.

Nüüd, kus kaks meest aga köögilaua taga istusid, liikusid vanaisa mõtted tahtmatult eelmise päeva sündmustele. Oli olnud palav augustikuu päev ja Joonas oli temalt, vanalt mehelt palunud luba sõprade juurde minekus. Oli nii kaua manguvad ja palunud, kuni vanaisa järgi andis. Mingu siis poiss pealegi end veidike tuulutama. Ei võnud ju tema, vanamees aimata, et pojapoeg alles südaösel koju jõuab.

„Kuule, Vahur, sa ära ole poisiga üleliia karm. Ta tahab ju tegutseda ja toimetada nõnda nagu kõik teised temavanused. Mulle tundub, et soovid talle vägisi olla korraga nii ema kui isa eest.“

„Ja ütle, isa, mida sina siis minu olukorras ette võtaksid, ah? Oleme juba viis aastat pidanud siin kolmekesi hakkama saama ning siis see tema haigus ka veel. Kohe üldse ei tea, mida sellest asjast õige arvata? Ta on ikkagi minu poeg ning kuhugi hooldekodusse mina teda paigutada ei luba.“

„Ega ma seda mõtelnud. Sa püüa ka temast aru saada. Mõtle, milline sa ise olid, kui üheksateist täis said? Muud ei olnudki, kui ainult sina ja korvpall. Hädavaevu saime sinult emaga õhtuti paar lauset välja meelitatud. Diivani peale jäid magama.“ Vahur pidi isa jutuga nõustuma. Jah, noorus, noorus. Kõik mõtlevad ju noorena, kuidas edasi ja veel paremini. Siis jäi Vahur oma vanale isale otsa vaatama ja leidis tolle näojoontes midagi väga tuttavat. See elukogenud mees oli palju näinud, nii head kui halba, kuid ometi suutnud säilitada optimismi ja sisemise sära, mida Vahur nüüdki veel pidi enda sisemusest kui tuletikuga taga otsima. Tont võtku, hinge ajas täis.

„Isa, lähme ära magama,“ ütles ta siis.

„Läheme pealegi poeg, peaasi, et Joonas koju jõudis.“ Järgneb...

UUS JÄRJEJUTT

Karin Kristel Hansson

PIHLAKA VÄRVIDE AEG